

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. 11 Tdo 353/2013, ECLI:CZ:NS:2013:11.TDO.353.2013.1

Číslo: 13/2016

Právní věta: Vykonatelnost předběžného opatření soudu vydaného podle § 76b odst. 1 a § 76d písm. a) o. s. ř.*, kterým byl obviněnému uložen zákaz styku s poškozenou osobou, nastává dnem jeho vydání. Z hlediska naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku postačí, když s rozhodnutím o jeho nařízení a s povinnostmi z něj vyplývajícími byl obviněný soudem seznámen, byť neformálním způsobem, ovšem nevzbuzujícím pochybnosti o znalosti jeho obsahu (např. na základě telefonního hovoru se soudním vykonavatelem). Pokud poté poruší povinnosti předběžným opatřením mu uložené, tak za splnění dalších podmínek se dopustí uvedeného trestného činu. *Poznámka redakce: Od 1. 1. 2014 jde o ustanovení § 405 odst. 1 písm. c), d) a § 407 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů. Ústavní stížnost obviněného byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 2963/13.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.05.2013

Spisová značka: 11 Tdo 353/2013

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

Předpisy: § 337 odst. 2 tr. zákoník

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. K. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2012, sp. zn. 7 To 308/2012, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 88 T 12/2012.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. 88 T 12/2012, byl obviněný D. K. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Za tento přečin a za sbíhající se přečiny ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, z jehož spáchání byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně, č. j. 92 T 152/2011-62, který nabyl právní moci dne 11. 11. 2011, a zanedbání povinné výživy podle § 196 odst.

1 tr. zákoníku, z jehož spáchání byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně, č. j. 12 T 199/2011-23, který nabyl právní moci dne 17. 1. 2012, mu byl uložen podle § 146 odst. 1 a § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Podle § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému dále uložen souhrnný peněžitý trest ve výši 5 000 Kč, tedy 20 denních sazeb po 250 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti týdnů. Současně byl zrušen výrok o trestu z výše uvedených trestních příkazů Městského soudu v Brně, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto o nároku poškozené na náhradu škody.

2. Stalo se tak na podkladě zjištění, že obviněný D. K., „ačkoliv mu byla usnesením Městského soudu v Brně o předběžném opatření pod č. j. 72 Nc 56/2011-9 ze dne 23. 8. 2011, které nabylo vykonatelnosti dne 23. 8. 2011, mimo jiné stanovena povinnost zdržet se setkávání s M. Ch., jakož i navazování kontaktů s ní, přičemž podstatný obsah usnesení obžalovanému telefonicky sdělil dne 25. 8. 2011 v 09:43 hod. soudní vykonavatel P. D., dne 26. 8. 2011 v době kolem 3:00 hod. sledoval M. Ch. v B., a když poškozená následně odjela do restaurace v B., přišel za ní do restaurace, vytrhl jí z ruky mobilní telefon zn. Nokia N95 a požadoval, aby si s ním promluvila, což poškozená odmítla a chtěla zavolat policii, pak obžalovaný s mobilním telefonem z restaurace odešel“.

3. Tento rozsudek napadl obviněný D. K. odvoláním, o němž Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozhodl rozsudkem ze dne 13. 9. 2012, sp. zn. 7 To 308/2012, tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e) a odst. 2 tr. ř. zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody, způsobu jeho výkonu a ve výroku učiněném podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnému za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku a za sbíhající se přečiny ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, z jehož spáchání byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně, č. j. 92 T 152/2011-62, který nabyl právní moci dne 11. 11. 2011, a zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, z jehož spáchání byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně, č. j. 12 T 199/2011-23, který nabyl právní moci dne 17. 1. 2012, uložil podle § 146 odst. 1 a § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z výše uvedených trestních příkazů Městského soudu v Brně, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Odvolací soud ponechal napadený rozsudek soudu prvního stupně nezměněn.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný D. K. dovolání, v němž uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř., tj. že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení a že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k).

5. Obviněný především namítl, že na jeho straně nemohlo dojít k naplnění subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, neboť mu nebylo řádně (zákonem stanoveným způsobem) oznámeno a doručeno předmětné rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, jehož výkon měl mařit. Oba soudy

nesprávně dovodily jeho vědomost o existenci daného rozhodnutí a jeho obsahu z výpovědi svědka P. D., který jako soudní vykonavatel obviněnému dne 25. 8. 2011 v 9:43 hod. telefonicky stručně sdělil obsah usnesení, a z kontaktu obviněného s poškozenou ze dne 25. 8. 2011 v restauraci S., kde mu byl obsah usnesení poškozenou sdělen. Konečně soudy vyšly i ze skutečnosti, že proti obviněnému již byla v dřívější době vedena minimálně dvě stejná řízení ohledně zákazu kontaktu s dotčenými osobami. Dovolatel v této souvislosti zdůrazňuje, že nelze připustit, aby povinnosti vyplývající ze soudního rozhodnutí oznamovala účastníkovi řízení nepříslušná osoba (navíc telefonicky), či dokonce druhý účastník řízení, který má zcela protichůdné postavení a zájmy. Takové vyrozumívání nemůže mít právní účinky, neboť není v souladu se zákonem. Podle dovolatele soudy nerozlišují mezi vykonatelností jako vlastností rozhodnutí a výkonem rozhodnutí jako samostatným řízením. Zcela opomněly, že jakýkoliv účastník řízení musí být o obsahu rozhodnutí, kterým mu jsou stanovena určitá omezení či povinnosti, řádně a prokazatelně vyrozuměn. Dále uvádí, že způsoby doručování upravuje § 45 a násl. o. s. ř. Žádné z těchto zákonných ustanovení neumožňuje doručovat účastníkovi řízení rozhodnutí telefonicky. Dále poukázal na ustanovení § 48 o. s. ř., které uvádí doručující orgány, přičemž pod ně nelze podřadit soudního vykonavatele. Rozhodně nelze shledat za dostačující sdělení obsahu soudního rozhodnutí prostřednictvím telefonického hovoru, když tento může být uskutečněn kýmkoliv. Navíc, jak vyplynulo z výpovědi svědka P. D., podstatou jeho telefonického hovoru s obviněným nebylo oznámení obsahu rozhodnutí, nýbrž dohoda o způsobu jeho doručení. Podle dovolatele je tak zcela zjevné, že usnesení Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, mu nebylo před jednáním, kterým se měl dopustit posuzovaného trestného činu, řádně doručeno, a proto nebyla naplněna subjektivní stránka daného přečinu. Obviněný dále namítl, že ne každé jednání, které porušuje povinnosti stanovené vykonatelným rozhodnutím soudu, naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Trestní zákoník totiž v tomto ustanovení vyžaduje, aby se pachatel dopustil jednání závažného. Ze skutkových zjištění soudů je přitom zřejmé, že jednání obviněného nelze hodnotit jako jednání závažné, kterým by zásadním způsobem mařil výkon rozhodnutí soudu nebo jeho smysl, když se jednalo o jednání krátkodobé a jediné, po kterém už k opětovnému kontaktu s poškozenou nedošlo. I z tohoto důvodu nebyla naplněna skutková podstata předmětného přečinu. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc přikázal příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

6. K dovolání obviněného se písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství. Uvedl, že námitky uplatněné v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tomuto dovolacímu důvodu odpovídají a je nutno je považovat i za důvodné. Trestněprávní odpovědnost za přečin podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže byl pachatel v občanskoprávním řízení jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem seznámen s obsahem soudního rozhodnutí; v projednávaném případě tehdy, jestliže usnesení o předběžném opatření bylo pachateli doručeno nebo v jeho přítomnosti vyhlášeno. Ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 72 Nc 56/2011 k vyhlášení usnesení nedošlo a rozhodnutí mohlo být obviněnému oznámeno pouze jeho doručením. V předmětné věci však rozhodnutí o předběžném opatření nebylo dovolateli v písemné podobě doručeno vůbec. Jestliže soudy dovodily naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu ze skutečnosti, že podstatný obsah usnesení byl obviněnému telefonicky sdělen soudním vykonavatelem P. D., takový neformální a neprůkazný způsob seznámení účastníka občanskoprávního řízení s jeho povinnostmi stanovenými soudním rozhodnutím, nelze pokládat za akceptovatelný. Pokud jde o další skutečnosti, které podle soudů odůvodňují seznámení obviněného s usnesením Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, nelze souhlasit s tím, že vyplývají z jeho zkušeností s předcházejícími obdobnými řízeními, a že je tak dána jeho znalost obsahu předmětného usnesení. Dovolateli je nutno přisvědčit i v tom, že po něm nelze požadovat, aby se řídil údaji, které mu o předmětném usnesení dala samotná poškozená při jejich setkání dne 25. 8. 2011. Státní zástupce tedy uzavřel, že dosavadní skutková zjištění dostatečně neopravňují k závěru o existenci subjektivní stránky trestného činu podle § 337

odst. 2 tr. zákoníku, a to nejen ve formě přímého úmyslu, ale ani úmyslu nepřímého. Za této situace se podle státního zástupce není třeba blíže zabývat otázkou, zda jednání obviněného bylo jednáním závažným ve smyslu § 337 odst. 2 tr. zákoníku, byť by se mohlo jednat o případ hraniční. S ohledem na výše uvedené skutečnosti státní zástupce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a přikázal odvolacímu soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno obviněným jako osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

8. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

9. V mimořádném opravném prostředku obviněný předně namítl, že nemohlo dojít k naplnění subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, neboť mu nebylo zákonem stanoveným způsobem oznámeno rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, jehož výkon měl mařit. Dále namítl, že jednání, kterým se měl dopustit uvedeného trestného činu, nemělo charakter jednání závažného ve smyslu § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Tyto uplatněné námitky naplňují deklarovaný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle tohoto ustanovení lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z citovaného ustanovení vyplývá, že právním posouzením skutku se rozumí jeho hmotně právní posouzení (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. dubna 2004, sp. zn. [IV. ÚS 449/03](#)).

10. Nejvyšší soud však poté dospěl k závěru, že dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Rozhodnutím, jehož výkon podle zjištění obou nižších soudů obviněný D. K. mařil, bylo usnesení Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, jímž soud k návrhu poškozené M. Ch. vydal podle § 76b o. s. ř. předběžné opatření, kterým obviněnému D. K. mimo jiné uložil povinnost zdržet se setkávání s poškozenou, jakož i navazování kontaktů s ní, a to po dobu jednoho měsíce od jeho vykonatelnosti. Z výpovědi svědka P. D., soudního vykonavatele Městského soudu v Brně, soudy zjistily, že tento svědek telefonicky hovořil s obviněným, kterému sdělil obsah tohoto usnesení, když jej zejména informoval o tom, že se nemá k poškozené přibližovat nebo jí kontaktovat telefonicky, písemně ani osobně. O existenci vydaného předběžného opatření se podle zjištění soudů obviněný dozvěděl též od samotné poškozené, se kterou se setkal dne 25. 8. 2011 v restauraci S., a to po rozhovoru se soudním vykonavatelem Městského soudu v Brně; při tomto setkání mu poškozená sdělila, že bylo vydáno toto rozhodnutí a že mu zaměstnancem soudu byl telefonicky sdělen jeho obsah. Ze spisů Městského soudu v Brně, sp. zn. 72 Nc 31/2009, sp. zn. 72 Nc 29/2010 a sp. zn. 72 Nc 64/2011, soudy dále zjistily, že proti obviněnému již v dřívější době byly podány prakticky stejné návrhy na vydání předběžného opatření jako v řízení vedeném pod sp. zn. 72 Nc 56/2011 a těmto návrhům bylo vyhověno. Ze všech těchto skutečností jak soud prvního stupně, tak soud odvolací dospěly k závěru, že obviněný o existenci předběžného opatření ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Nc 56/2011-9, a o jeho podstatném obsahu bezpečně věděl a měl se jím řídit, bez ohledu na to,

že až do 26. 8. 2011, kdy se měl dopustit posuzovaného činu, mu nebylo uvedené usnesení v písemné formě doručeno. Nejvyšší soud neshledal důvodu k tomu, aby se od tohoto závěru odchýlil.

12. Především je třeba zdůraznit, že s obviněným nelze souhlasit v tom, že soudní vykonavatel Městského soudu v Brně (svědek P. D.) byl bez dalšího osobou nepřislušnou k doručování písemnosti vydané tímto soudem, tj. i předmětného usnesení o nařízení předběžného opatření. Podle § 48 odst. 1 písm. a) o. s. ř. může být doručujícím orgánem i soudní doručovatel; soudním doručovatelem je přitom též zaměstnanec státu, který vykonává práci u soudu jako organizační složky státu a který byl předsedou soudu pověřen osobním doručováním písemností, a to i vedle jiných jeho činností nebo i pro jednotlivý, konkrétní případ (k tomu srov. DRÁPAL L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I, II. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 321). Takovým zaměstnancem státu může být právě i soudní vykonavatel. Naopak obviněnému lze přisvědčit v tom, že z příslušných ustanovení občanského soudního řádu, týkajících se doručování (§ 45 a násl. o. s. ř.), nevyplývá možnost doručovat písemnost telefonickým způsobem. Zákon preferuje doručení písemností při jednání nebo jiném soudním úkonu, avšak vzhledem k tomu, že o nařízení předběžného opatření je rozhodováno bez slyšení účastníků (§ 75c odst. 3 o. s. ř.), přichází v úvahu doručení prostřednictvím doručujícího orgánu nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ani jeden z těchto zákonných způsobů doručení ve věci sp. zn. 72 Nc 56/2011 nebyl soudem přede dnem 26. 8. 2011 využit, usnesení o předběžném opatření tak obviněnému řádně doručeno nebylo, a proto také ani do té doby nenabýlo právní moci. Tyto okolnosti doručování rozhodnutí však pro posouzení věci nemají zásadní význam.

13. Pro posuzovanou věc je významné ustanovení § 76b odst. 1 o. s. ř., podle něhož, v případech, kdy jednáním účastníka, proti kterému návrh směřuje, je vážným způsobem ohrožen život, zdraví, svoboda nebo lidská důstojnost navrhovatele, předseda senátu předběžným opatřením uloží účastníku, proti kterému návrh směřuje mimo jiné, aby se zdržel setkávání s navrhovatelem, nebo se zdržel nežádoucího sledování a obtěžování navrhovatele jakýmkoliv způsobem.

14. Podle § 76b odst. 3 o. s. ř. předběžné opatření podle odstavce 1 trvá jeden měsíc od jeho vykonatelnosti, přičemž podle § 76d o. s. ř. usnesení, kterým bylo nařízeno předběžné opatření, je vykonatelné vyhlášením a nedošlo-li k vyhlášení, je vykonatelné, jakmile bylo vydáno.

15. Zákon výslovně upravuje i situaci (srov. § 76c odst. 1 o. s. ř.), kdy soud usnesení o nařízení předběžného opatření doručí povinnému až při vlastním provádění výkonu rozhodnutí, popřípadě pokud nebyl při provedení výkonu přítomen, se mu usnesení doručí až dodatečně. Dále je třeba připomenout, že pokud jde o vlastní výkon předběžného opatření, jímž bylo rozhodnuto o nenavazování kontaktů s oprávněným, tak ustanovení § 273b odst. 1 o. s. ř. ukládá, aby soud prvního stupně jeho výkon zajistil bezodkladně. Tento zákonný požadavek nepochybně vyplývá i z toho, že doba trvání předběžného opatření je zásadně omezena na jeden měsíc (§ 73b odst. 3 o. s. ř.).

16. Přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku spáchá, kdo se dopustí závažného nebo opakovaného jednání, aby zmařil vykázání provedené podle jiného právního předpisu nebo rozhodnutí o předběžném opatření soudu, kterým se ukládá povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj nebo povinnost zdržet se styku s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním.

17. Jak bylo výše již citováno, v případech předběžného opatření podle § 76b odst. 1 o. s. ř., o které se jedná v posuzované věci, není pro vykonatelnost usnesení (a tedy ani pro provedení jeho výkonu podle § 273b o. s. ř.) významné, zda vůbec, a popřípadě kdy, takové usnesení bylo doručeno povinnému účastníku, a ani to, že nenabýlo (dosud) právní moci (srov. DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I, II. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 462).

18. Na druhé straně, i když z hlediska občanskoprávního nastaly účinky tohoto rozhodnutí (jeho

vykonatelnost) již dnem jeho vydání, samo o sobě to nepostačuje k vyvození trestní odpovědnosti, neboť k naplnění subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku se vyžaduje úmysl, je tedy nutné, aby pachatel také věděl o existenci takového rozhodnutí, byl tak prokazatelně seznámen s jeho obsahem a s povinnostmi pro něj stanovenými, a přesto se dopustil jednání jej záměrně mařícího.

19. Obviněný sice důvodně namítá, že mu nebylo řádně doručeno předmětné usnesení o nařízení předběžného opatření (telefonický hovor se soudním vykonavatelem nelze pokládat za řádné doručení soudního rozhodnutí), ale jak výše bylo již uvedeno, tato okolnost sama o sobě nebrání výkonu takového rozhodnutí. Jeho výkon zajistil soud prvního stupně ve shodě s ustanovením § 273b o. s. ř. neformálním procesním úkonem soudního vykonatele, který telefonicky obviněnému sdělil jeho podstatný obsah. K zajištění výkonu tohoto rozhodnutí má dojít bezodkladně, a tedy může se tak stát i provedením neformálního úkonu, např. v podobě telefonického hovoru příslušného pracovníka soudu s obviněným, pokud lze na jeho podkladě učinit spolehlivý závěr o vědomosti obviněného o podstatném obsahu předběžného opatření, zejména o povinnostech, které z něj vyplývají. Není tedy vyloučeno, aby opatření, jímž soud prvního stupně zajišťuje bezodkladný výkon vydaného předběžného opatření spočívajícího v zamezení kontaktů povinného s oprávněnou osobou, učinil ve smyslu ustanovení § 273b odst. 1 o. s. ř. i neformálním procesním úkonem, např. telefonicky. Jestliže obviněný poté, co mu soudní vykonatel takto prokazatelně sdělil podstatu vydaného předběžného opatření (jeho podstatný obsah, včetně povinností, které z něj pro obviněného vyplývají), tak tím došlo k započetí výkonu tohoto předběžného opatření, obviněný již věděl o tom, že je povinen se zdržet setkávání s poškozenou M. Ch., a nenavazovat s ní kontakty, avšak tento zákaz nerespektoval, a tím i zmařil výkon předběžného opatření.

20. Proto nelze přisvědčit námitce obviněného ohledně nedostatku subjektivní stránky ve vztahu ke spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, a to bez ohledu na to, že mu předmětné rozhodnutí bylo řádně doručeno až později, když výkon takového rozhodnutí není závislý ani na jeho doručení, ani na jeho právní moci.

21. Za této situace již není třeba se blíže zabývat námitkou obviněného ohledně významu sdělení, kterého se mu dostalo od poškozené M. Ch. v restauraci S. Není sice sporu o tom, že informaci ohledně předmětného rozhodnutí nelze pokládat za řádné doručení soudního rozhodnutí, nicméně soudy důvodně k této skutečnosti přihlédly v rámci hodnocení všech okolností významných pro naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. [7 Tdo 1466/2009](#), v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že z hlediska subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí je významné např. zjištění, podle kterého obviněný v době spáchání uvedeného trestného činu věděl o vydání usnesení o nařízení předběžného opatření (resp. o prodloužení jeho trvání) např. z listiny, kterou mu poškozená dala přečíst. I když v posuzované věci dne 25. 8. 2011 poškozená obviněnému toliko neformálně sdělila, že podala návrh na nařízení předběžného opatření, které bylo soudem nařízeno, aniž by svá tvrzení doložila předložením soudního rozhodnutí, tak přesto jej dále odkázala na znalost obsahu tohoto rozhodnutí s tím, že mu jej telefonicky sdělil soudní vykonatel. V intencích výše uvedeného při posuzování subjektivní stránky nelze také úplně pominout skutečnost, že obviněný byl v předcházejících dvou letech u Městského soudu v Brně opakovaně účastníkem podobného typu řízení, jako bylo řízení vedené pod sp. zn. 72 Nc 56/2011, a věděl tak o podstatě a smyslu nařízení takového předběžného opatření.

22. Soudy tak důvodně dospěly k závěru, že obviněný se dostatečně seznámil s obsahem rozhodnutí a poté se dopustil jednání, jímž jeho výkon záměrně zmařil. Oba soudy ze zjištěných skutkových okolností u obviněného správně dovodily existenci přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a naplnění subjektivní stránky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, a námitky dovolatele byly Nejvyšším soudem shledány zjevně

nedůvodnými.

23. Ve vztahu k dovolací námitce vztahující se k posouzení otázky, zda jednání obviněného dosahuje takové intenzity, aby jej bylo možno považovat za jednání závažné ve smyslu § 337 odst. 2 tr. zákoníku, je třeba v obecné rovině připomenout, že závažným jednáním např. nebude ojedinělý méně intenzivní akt, který není reálně spojen s mařením či podstatným ztížením výkonu rozhodnutí. Závažnost jednání je třeba posuzovat podle jeho povahy, rozsahu, intenzity, délky jeho trvání a následku ve vztahu ke stupni porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem. Závažné jednání musí vždy vykazovat výraznější intenzitu, než jak je tomu u „obyčejného“ jednání. Kritéria posouzení intenzity přitom nelze posuzovat izolovaně s akcentem na jediný znak, ale právě naopak – právnímu posouzení každého takového jednání by mělo předcházet komplexní posouzení všech v úvahu připadajících kritérií (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. [3 Tdo 1075/2012](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2007, sp. zn. [6 Tdo 1266/2007](#)). V posuzované věci není však pochyb o tom, že ze strany obviněného jde o závažné jednání ve smyslu ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Nelze přehlédnout, že obviněný cíleně vyhledával poškozenou M. Ch., opakovaně usiloval o verbální kontakt s ní, a to i poté, co mu sdělila, že již bylo vydáno předmětné předběžné opatření, sledoval její pohyb v nočních hodinách a dokonce došlo mezi nimi i k fyzickému konfliktu. Toto jeho jednání je neslučitelné s podstatou a účelem vydaného předběžného opatření, a tedy jednáním jej závažným způsobem mařícím. Lze uzavřít, že i tato dovolací námitka obviněného není důvodná.

24. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. podané dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné. Za splnění podmínek ustanovení § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Nejvyšší soud učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.